

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **M. Ch.**

státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika

t.č. bytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov-Dolní

Suchá

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě ze dne 19. 3. 2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č.j. OAM-100/ZA-ZA11-ZA15-2018, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nepřijatelná podle § 10a odst. 1, písm. b) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti byla určena Spolková republika Německo podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.
2. V zákonné lhůtě u zdejšího soudu byla podána žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí společně s žádostí o přiznání odkladného účinku. Žalobce žalovanému vytkl, že žalovaný vůbec nezvažoval aplikaci čl. 17 dublinského nařízení, podle kterého: „odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný“. S poukazem na judikaturu, konkr. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č.j. 2 Azs 222/2016-24, ze dne 12. 1. 2017, č.j. 5 Azs 229/2016-44, lze uvedené diskreční ustanovení použít zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné. Dle žalobce právě u něj se jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neboť má na území ČR rodinu s nezletilým dítětem a napadené rozhodnutí však zcela tuto skutečnost ignoruje. Dále zdůraznil, že jedním z účelů samotného dublinského nařízení bylo rovnoměrné rozložení břemen mezi členské státy, přičemž německý azylový systém, oproti českému, je přetížen. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
3. O návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl krajský soud samostatným usnesením ze dne 17. 4. 2018, č.j. 62Az 10/2018-30 a žádosti vyhověl.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 27. 3. 2018 popřel oprávněnost návrhu a zdůraznil, že v souladu s čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 byly výše jmenovanému žadateli sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že výše jmenovaný podal žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo dne 26.9.2016. S ohledem na uvedené správní orgán požádal dne 31.1.2018 Spolkovou republiku Německo o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v ČR. Dne 6.2.2018 obdržel správní orgán informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného. Správní orgán se dále zabýval skutečností, zda v případě Spolkové republiky Německo existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této

souvislosti správní orgán konstatuje, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je Spolková republika Německo povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán se rozhodl v případě uvedeného žadatele neaplikovat článek 17 Nařízení z následujících důvodů. Případné vycestování žadatel do Spolkové republiky Německo nepovažuje za rozpor s mezinárodními závazky ČR, zejm. čl. 8. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv („Právo na respektování soukromého a rodinného života“), a to zejména z toho důvodu, že žadatel může svůj rodinný život realizovat ve Spolkové republice Německo. Správní orgán se v tomto opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně č.j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010, ve kterém tento soud mj. konstatoval: „Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrany se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. NSS dále konstatuje, že tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť stěžovateli nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR“. Správnímu orgánu je známo, že družka a dcera jsou občanky České republiky. Z druhé strany jak vyplývá z žadatelových výpovědí ze dne 2.1.2018, o družku během jejího těhotenství nijak nepečoval ani se nestaral o její výdaje spojené s budoucím narozením společného potomka, ani poté. Skutečnost, že přicestoval do ČR, až po třech měsících narození dítěte též řádně nevysvětlil. Jeho odůvodnění, že si tak družka nepřála, nijak nepoukazuje na společnou péči o dítě či její trvalý výhled do budoucna. Jeho příjezdu do ČR bránily během těhotenství a i následně stejné právní okolnosti, jako v den, kdy do ČR přicestoval. Naopak správní orgán musí poukázat na skutečnost, že mohl svou situaci řešit již z území Spolkové republiky Německo, což neučinil ani se o to nesnažil. Správní orgán nevidí objektivní překážky, které by mu bránily v pobytu na území Spolkové republiky Německo po dobu vyřizování nutných dokladů k pobytu dotyčného tzn. v jeho případě žádosti o mezinárodní ochranu na území Spolkové republiky Německo a zároveň žádosti o přechodný pobyt na území ČR. Již NSS ve svém rozsudku ze dne 5.1.2017, č.j. 2 Azs 222/2016-24 konstatoval, že „cílem dublinského systému, které se v současnosti opírá o nařízení Dublin III. je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping respektive asylum shopping – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III. podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.“ V případě žalobce byla v souladu s kritérii obsaženými v Dublinském nařízení určena Německá republika. Tento závěr potvrzuje i usnesení NSS 1 Azs 145/2017 z 15. června 2017 – viz bod 13 a 14: „Cíli dublinského systému jsou nejen racionalizace posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zabránění systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o

určování státu zodpovědného za posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tím dublinský systém směřuje k omezení jevu „forum shopping“. Dublinský systém proto naopak předpokládá, že žadatel podal alespoň jednu žádost, kterou je členský stát povinen přezkoumat, přezkoumává ji nebo o ní již rozhodl. Postup, který se žadatel v ČR domáhá, by v podstatě obcházel pravidla a smysl nařízení Dublin, jakkoli může být snaha žadatele lidsky pochopitelná, požaduje žadatel postup, kterému má existence nařízení Dublin III. zabránit. Navrhl žalobu zamítnout.

5. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že jednoznačně bylo prokázáno, že jmenovaný požádal o udělení mezinárodní ochrany ve Spolkové republice Německo dne 26. 9. 2018, a proto je Spolková republika Německo příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna jej přijmout zpět na své území, což také ze strany Německa bylo dne 6. 2. 2018 akceptováno. Správní orgán se dále zabýval skutečností, zda v případě Spolkové republiky Německo existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatele, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Spolkové republiky Německo, jak to učinil například zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka. Spolková republika Německo je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Spolková republika Německo ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Spolková republika Německo je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že ve Spolkové republice Německo ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu ani jmenovanému nehrozí ve Spolkové republice Německo nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Případné vycestování žadatel do Spolkové republiky Německo nepovažuje za rozpor s mezinárodními závazky ČR, zejm. čl. 8. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv („Právo na respektování soukromého a rodinného života“), a to zejména z toho důvodu, že žadatel může svůj rodinný život realizovat ve Spolkové republice Německo. Správní orgán se v tomto opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně č.j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010. Správní orgán nevidí objektivní překážky, které by mu bránily v pobytu na území Spolkové republiky Německo po dobu vyřizování nutných dokladů k pobytu

dotyčného tzn. v jeho případě žádosti o mezinárodní ochranu na území Spolkové republiky Německo a zároveň žádosti o přechodný pobyt na území ČR. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti bylo v souladu s ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

II.

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 30. 1. 2018 ve 13:20 hod. dopraven do PSC Zastávka, policisty OPA Ostrava se zjištěním, že dle systému EURODAC byla zjištěna shoda SRN. Současně byla předána žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 1. 2018. K žádosti uvedl, že má státní příslušnost Alžírsko, národnost Amazigh, náboženského přesvědčení muslim-sunna, bez politického přesvědčení, je svobodný, žije s družkou Českou. Na území ČR vstoupil dne 27. 1. 2018 nelegálně, dříve žádal o vízum do Francie dne 10. 2. 2015, byl zamítnut. Původně chtěl do Francie, protože ta uznává alžírské doklady. Zůstal v Německu, protože ji pokládal za zemi, kde se může aklimatizovat, ale pobyt nelegalizoval. Přes internet se seznámil s družkou v r. 2015 ještě před cestou do Evropy. Ona za ním přijížděla do Německa, tak na 4 až 5 dní, poprvé v dubnu 2016, naposledy v březnu 2017, potom už nejezdila, protože byla těhotná. Na její přání za ní do České republiky nejezdil. Komunikovali přes internet, na dítě žádné peníze neposílal. V rodném listě dítěte není zapsán jako otec, protože nebyl na území České republiky. Chce zůstat v ČR a s družkou se oženit. Z rodného listu L. K., vystaveného dne 18. 9. 2017 Statutárním městem Ostrava, Úřadem městského obvodu Vítkovice bylo zjištěno, že se narodila dne X, matka je M. K., otec neuveden, dále z rodného listu L. K. ze dne 22. 2. 2018 vystaveného Statutárním městem Ostrava, Úřadem městského obvodu Vítkovice, že jako otec je uveden M. Ch., nar. X E. H., A. Součástí správního spisu je informace OAMP ze dne 15. ledna 2018 k azylovému systému v Německu.
7. U jednání soudu dne 30. 5. 2018 žalobce setrval na procesních stanoviscích, stejně tak žalovaný.

III.

8. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný členský stát unie.
9. Podle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.
10. Podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013:

1. Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

2. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

3. Každý členský stát si ponechává právo na vrácení žadatele do bezpečné třetí země v souladu s pravidly a zárukami stanovenými ve směrnici [2013/32/EU](#).

11. Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole (soud poznamenává, že se jedná o kapitolu III., články 7 - 15).
12. Článkům 8 až 12 podléhají osoby nezletilé nebo rodinní příslušníci, jejichž člen používá mezinárodní ochranu nebo rovněž žádá o mezinárodní ochranu a dále pokud žadatel je držitelem platného povolení k pobytu. S ohledem na situaci žalobce se na něj tato ustanovení nevztahují.
13. V čl. 13 Nařízení je upraven postup v případě zjištění, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého z členských států ze třetí země (a to na základě přímých nebo nepřímých důkazů, popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 Nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013). K posouzení žádosti je pak příslušný tento členský stát, přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo, v dalším je pak případně rozhodná doba pobytu v členském státě před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, a to nepřetržitá nejméně pět měsíců.

14. Čl. 14 Nařízení Evropského parlamentu a Rady upravuje příslušnost v případě, že státní příslušník třetí země vstoupí na území členského státu, ve kterém je osvobozen od vízové povinnosti; k posouzení takové žádosti je příslušný tento členský stát, ledaže by podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti.
15. Podle čl. 15 Nařízení, pokud státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti učiní žádost o mezinárodní ochranu v mezinárodním tranzitním prostoru letiště členského státu, je k posouzení žádosti příslušný tento členský stát.
16. Čl. 17 upravuje diskreční pravomoc správního orgánu rozhodnout odchylně od daných kritérií k určení pravomoci rozhodnout o žádosti o mezinárodní ochranu. Pak členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené.

IV.

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). O žalobě rozhodl u jednání, neboť žalobce nesouhlasil s rozhodnutím bez jednání.
18. Je nesporné, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo. S odvoláním na citovaná ustanovení v části III. tohoto rozsudku soud dospěl k závěru, že rozhodnutí je v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady, neboť z jednotlivých článků Nařízení je zcela zřejmé, že žalovaný správní orgán dospěl ke správnému závěru o povinnosti Spolkové republiky Německo dokončit azylovou proceduru, což uvedená země sama potvrdila dne 29. 1. 2018.
19. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí se dostatečně vypořádal s nesplněním podmínek pro postup dle výše uvedených článků Nařízení, a proto zcela v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení dospěl k jednoznačnému závěru o jediném možném postupu dle cit. čl. 3 odst. 2 Nařízení. K řízení o mezinárodní ochraně u žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, je příslušná Spolková republika Německo. V daném případě správní orgán postupoval dle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.
20. Pokud se týká nosné žalobní námitky, že žalovaný vůbec nezvažoval aplikaci čl. 17 dublinského nařízení, pak soud tuto námitku neuznal důvodnou, neboť namítané odporuje

odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkr. na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Naopak žalovaný odůvodnil zcela srozumitelně a dle soudu naprosto v dostačujícím rozsahu důvod neaplikace uvedeného článku nařízení a postup žalovaného v tomto směru je zcela v duchu žalobcem namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č.j. 2 Azs 222/2016-24. To, že žalovaný neshledal důvod pro aplikaci daného ustanovení, neznamená samo o sobě, že se touto otázkou dostatečně nezabýval. Čl. 17 Nařízení dává státu možnost vlastního správního uvážení upřednostnit vlastní řízení o mezinárodní ochraně na úkor státu, který by jinak byl příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III Nařízení. Správní uvážení soud přezkoumává jen v omezeném rozsahu pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. V nyní posuzované věci žalovaný řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce a pokud z důvodů žalobcem uváděných sám nevyvodil důvody pro postup dle čl. 17 Nařízení, zůstává takové rozhodnutí v rámci výkonu pravomoci správního orgánu, kterému přísluší o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovat.

21. Pokud dále žalobce namítal přetíženost azylového řízení ve Spolkové republice Německo, pak z žaloby není jasné, zda tato přetíženost by snad měla mít odraz v neregulérnosti azylového řízení mající základ v systémových nedostatcích v řízeních o žádostech o azyl, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Soud znovu zdůrazňuje, že k datu rozhodnutí nemá žádné informace a ani takové nebyly účastníky řízení předloženy, o tom, že by oficiální mezinárodní instituce, čímž soud nemá na mysli jen soudní evropské instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků, vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v německých zařízeních v průběhu azylových řízení.
22. Na závěr soud zdůrazňuje, že cílem dublinského systému je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Příslušné nařízení směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.
23. Soud přisvědčil žalovanému správnímu orgánu, že Německo není zemí, ve které dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a není známa ani existence podmínek, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.
24. Po provedeném řízení a dokazování dospěl soud k závěru, že žalovaný ve věci správně postupoval dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, pak se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví dle § 25 písm. i) citovaného zákona. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl postupem žalovaného zkrácen na

svých právech, postup žalovaného byl shledán zcela v souladu s platnou právní úpravou, soud žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

25. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.
26. Náklady státu, které vznikly s právem žalobce na tlumočení u ústního jednání, platí stát dle ust. § 36 odst. 2 s.ř.s. O odměně tlumočníka bylo rozhodnuto samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. května 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně